

να κερδίζει το ψωμί της έγινε πράχταινα πανιών που φανίσκουνταν στους αργαλειούς και με το γαϊδούρι της ταξίδευε στα χωρία γύρω από την Ασία για να τα πουλεί. Είχε πάντα το κεμέρι της για τα χαρτονομίσματα κρεμασμένο στο λαιμό κάτω από το φουστάνι της.

Πέρασαν χρόνια και ο Χατζηγιαννάτζης και η Φιάκαινα ζούσαν ο καθένας την χωριστή ζωή τους, αλλά τα γηρατειά κτύπησαν πρώτα την Φιάκαινα που αρρώστησε και έμεινε στο στρώμα στο σπίτι της παντρεμένης κόρης της.

Ζήτησε η ίδια τον παπά. Ξομολογήθηκε και κοινώνησε. Μετά έστειλε μήνυμα στον άντρα της να πάει να την δει και να συγχωρεθούν γιατί θα πεθάνηκε. Όταν ο Χα-

τζηγιαννάτζης πήγε στο σπίτι και της το είπαν, σηκώθηκε και έμεινε καθιστή στο στρώμα. Μιλώντας του είπε «Έλα κοντά μου στην αγκαλιά μου να σε φιλήσω τζιαι να συγχωρεθούμεν τζιαι να σου συγχωρήσω για όλα τα κακά που μου έκαμες γιατί εννά πεθάνω»

Συγκινητική ήταν η στιγμή που και οι δύο αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν και έμειναν στην αγκαλιά ο ένας του άλλου για λίγο αμιλητοι. Όταν χώρισαν και έδωσαν καρτεκλα στον Χ. Γιαννάτζη για να καθήσει διπλα της, η Φιάκαινα συγκινημένη εγειρε πίσω στο μαξιλάρι της, γύρισε την κεφαλή της προς τον τοίχο και ξεμύχησε.

Νοέμβριος 1984

ΚΩΣΤΑΣ ΧΩΠΛΑΡΟΣ

Το Προσφυγόπουλο

Στέκει το προσφυγόπουλο με βουρκωμένα μάτια και η καρδιά του καίγεται και γίνεται κομμάτια. Γιατί έχει αγνοούμενους αδελφό και τον πατέρα και περιμένει για ναρθεί η αγιασμένη ημέρα. Στέκεται και παρακαλεί και πάντα περιμένει ποτε θα έλθει η στιγμή μ' αγάπη τους προσμένει. Με αγωνία καρτερά και όλο διερωτάται άραγε θάναι στη ζωή. Πότε θα τους ξαναδεί με κλάματα κοιμάται. Στέκει και τους αναζητά στεριώνει τη φωνή του ν' ακουστεί πιο μακριά στέλλει την δέηση του. Στην Παναγιά και τον Χριστό κάμνει την προσευχή του αυτοί να του γλυκάνουοιν λιγάκι την πληγή του. Είναι βαρύς ο καύμός που έχει στην καρδιά του τα αγαπημένα πρόσωπα θέλει τα ναν κοντά του. Τα χέρια όλα να δοθούν και να βροντοφωνάξουν από τον Βάρβαρο εχθρόν ίσως μας απαλλάξουν. Οι χώρες που υπόγραψαν παντού για την Ειρήνη αυτές να τον πιέσουνε στους τόπους μας τους ιερούς ναρθεί δικαιοσύνη.

Πρόσφυγας από την Αμιόχωστο του 1974
Ελένη Μ. Αναστασίου